Ч. 28. Середа 19 (6) лютого 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Босаньско-герцеґовиньский сойм. — З буджетової комісиї. — Чутка про російско-турецку війну. — Події в Портуґалії. — Справа Балтийского моря.

Сараєвскі часописи доносять, що в часі ювілейного року буде оголошений статут босаньско-герцеґовиньского сойму. Після намірів правительства, будучий сойм має складати ся з 140 членів, поділених на Хорватів, Сербів і Магомедан. Правительство предкладає таку ординацию виборчу, яка би єму все забезпечувала більшість голосів.

В доповненю до справозданя про наради в буджетовій комісиї додаємо, що в дискусиї над титулом „ліси і домени“ вніс референт резолюцию в справі виданя службової праґматики для лісових наглядачів по лісах і скарбових добрах. — Дел. др. Козловский обговоривши галицку господарку лісову зі становища інтересів країової автономії, поставив такі резолюциї: Взиває ся вис. правительство, 1) щоби через дрібну продаж дерева з державних лісів запевнило інтересам населеня перше місце перед заключуванєм довготермінових контрактів о спекуляцийні продажі; 2) щоби задля децентралізациї деревного материялу з державних лісів поутворювало на зелізничих стациях по містах і місточках державні маґазини продажі дерева, де би єго могло набувати тамошне населенє по низьких цінах; 3) аби у виборі місць на ті маґазини увзгляднювало передовсім околиці, в котрих нема взагалі дерева, або де їх вишрубовано до дуже значної ціни; 4) аби обнизило кошти транспорту державними зелізницями до державних маґазинів а взглядно до місць, для яких закуплено дерево; 5) тому що державні ліси занедбані, а комунікация в них недостаточна, через що дерево остає по них невизискане та марно пропадає, треба вихіснувати єго через будову доріг і зелізниць; 6) увзглянюючи засади і потреби раціональної господарки і управи, треба етат урядників і служби помножити; 7) з фонду добутого з продажи державних дібр та з грошевих засобів, які плинуть до державних кас через викупно пропінациї, треба закупити лісові добра в Галичині.

П. Міністер рільництва др. Ебенгох заявив, що лісова господарка державна є обмежена і то в ріжних напрямах: в першій лінії через рільництво, яке має богато і великих інтересів в посїданю лісів що до доріг і левад а відтак через управнених до сервітутів. Управа лісів мусить шанувати сї права як найточнійше. П. міністер задумує перевести поправу долі лісничих і лісових помічників через сотворенє нових кляс платні, хоч характеру урядників поки що не мож було їм признати. В справі поправи положеня низших лісничих в Галичині акция вже почала ся. Найнизшу клясу, яка одержувала 30 кор. місячно, знесено. Слідуючу, яка побирає 36 кор. місячно, має бути знесена в 1909 р., так що від 1910 р. всі низші лісничі будуть одержувати по 42 кор. Дальше згадує міністер про зарядженя, які почали виконувати в 1908 р. в користь деревних робітників в справі додатків на помешканє взглядно зниженя чиншів найму, та обіцює подрібне увзгляднене і розважане специяльних домагань. Обіцює також по можности полагодити бажаня дел. Козловского.

Від якогось часу розійшла ся чутка про те, що Туреччина мобілізує свою армію на перській і російскій границі в Азиї і що з тої причини і Росия збирає войско на Кавказі. Причиною тих уоружень має бути ріжниця поглядів між Росиєю а Туреччиною в справі перській. Чи справді заносить ся на війну на певно, не знати, але голоси о приготовленю до неї не втихають. І так „Die Zeit“ доносить — як каже — з достовірного жерела, що російска армія на Кавказі змобілізована в найбільшій

28)

ЗНАК ЧОТИРОХ.

Оповідане — Конана Дойле.

(Конець).

Тонґа — так називав ся той Андаман — був добрим гребцем і мав свій власний великий човен. Коли я побачив, що він такий щирий для мене і все би для мене зробив, здавалось мені, що прийшла пора на втечу. Я все уложив з ним. Назначеної ночи мав він підплисти своєю лодкою до старої причалі, коло котрої вже давно не стояла варта, і звідтам мене забрати. Я наказав єму також, щоби він взяв кілька тиків з водою, спору скількість яму, кокосових оріхів та солодкої бараболі. Малий Тонґа був вірний і на него можна було спустити ся. Щирійшого товариша ще ніхто не мав. Він станув о назначенім часї зі своєю лодкою і заким ще минула година, були ми вже далеко на мори. Тонґа забрав з собою все своє майно, своє оружиє і своїх божків. Із довгої бамбусової списи, яку він забрав з собою, і кокосових мат зробив я рід вітрила. Десять днів плили ми самі, не знаючи куди; на конець десятого дня нам пощастило ся. Нас забрав якийсь торговельний корабель, що віз маляйских богомольців із Сінґапоре до Джиддах. Було то чудернацке товариство, але ми, Тонґа і я, борзо порадили собі з ними. Они бачите мали добру прикмету: лишили нас в спокою і не розпитували нас.

Як би я хотів вам розповісти всї пригоди, які перебув я з моїм малим товаришем, то я би не скінчив і до рана. Ми волочили ся далеко по сьвіті, а все щось станула нам на перешкоді і не дало заїхати до Льондону. Але через цілий час не спустив я з ока моєї цїли. Кождої ночи снив ся менї Шольто. Може яких сто разів зробив я єму смерть в снї. На конець перед трома чи чотирома роками приїхали ми до Анґлії. Я довідав ся без великого труду, де Шольто мешкає, і взяв ся зараз доходити, чи він проміняв скарб на гроші. Я познакомив ся з одним чоловіком, котрий міг менї помочи — як він називав ся, того не скажу, бо не хочу нікого пхати в нещастє. Від него довідав ся я, що Шольто має ще ті дорогоцінности і старав ся ріжними способами зблизати ся до майора; але він був хитрий і держав собі завсїгди двох боксерів, щоби єго стерегли а крім того мав ще двох синів і одного індийского слугу.

Але одного дня дали менї знати, що він умирає. Я побіг зараз до города в надії, що прецї ще буду міг на нім пімстити ся. Я підсунув ся нишком під вікно і побачив єго, як він лежав на постели а коло него стояли єго сини. Я хотів вже влізти до комнати і стануги там против трох, але побачив, як єму нараз щока звисла; тепер я вже знав, що єму прийшов конець. Однак ще тої самої ночи вліз я до єго комнати і перешукав всї папери, щоби знайти якийсь доказ, де він укрив той скарб. Але все пошукуванє було надармо і я вийшов звідтам знову з ненавистю і огірченєм в серци. Але перед тим ще написав я на карточці знак чотирох, як то було на плянї, і припняв єму на груди, щоби він забрав єго з собою до гробу, той знак чотирох людий, котрих він обікрав і обманув.

Якийсь час заробляли ми собі на житє в той спосіб, що я показував того бідного малого Тонґу на ярмарках і в будах виставових яко чорного людоїда. Він їв бувало сире мясо і танцював свій воєнний танець. Оттак назбирали ми що дня повен капелюх мідяків. Що тимчасом діяло ся в Пондішері-Льодж, о тім донесено менї вірно. Через кілька літ не діяло ся нічого, хиба лиш тілько, що шукано за скарбом. Наконець наспіла вість, на котру я так довго чекав. Скарб знайшов ся. Він був на причілку дому в хемічній лябораториї пана Вартоломія Шольто. Але як я мав там вилізти з моєю деревяною ногою? То здавалось не можливо, аж я довідав ся про спускані двері на дасї а рівночасно й о тім, о котрій годині Вартоломій Шольто вертає. Тоді міг Тонґа помочи менї. Він мусів обвязати собі довкола тіла довге ужиско а що він умів лазити як кіт, то дорога по дасї була для него нічим. На жаль пан Шольто був ще в своїй комнатї — на своє нещастє. Тонґа гадав, що він не знати що мудрого зробив, що стрілив в него своєю стрілкою; бо коли я по шнурі вилїз на гору, він походжав так гордо як пава. Та й дуже здивував ся, коли я в злости кинув ся на него з кінцем ужиска та став проклинати того кровопийного чортика. Тепер спустив я насамперед скринку з дорогоцінностями на шнурі на

тайні вже від 14 днів. Піхоту і кінницю сконцентровано в значній силі на стратеґічних точках вздовж турецкої границі. Дорогою т. зв. военно-грузиньскою пересилають ся армати. Доступ до тої дороги дозволений виключно особам, що мають пашпорти з візою войскового команданта в Батумі. Причиною мобілізациї має бути спір Росиї з Туреччиною в справі перскій, а спір той порішить ся імовірно з оружием в руці. — З Петербурга знов доносять, що московска часопись „Голос Москви" одержує тревожні вісти о положеню на границі турецко-российскій. Після одної з телеґрам згромадило передвчера турецке правительство 8 полків піхоти над перскою границею; загалом змобілізовано доси 34 полків. — Урядово доносять з Петебурга, що цілком безосновна есть вість заграничних часописий, немов би российскі правлячі круги не держали ся відпорно супротив можливости війни з Туреччиною, або навіть уважали еї за вихід із непевного внутрішного положеня.

В Портуґалиї републиканці не притихли, а противно старають ся викликати розрухи. І так доносять з Лісбони, що на гробах убийників короля відбула ся вчера демонстрация, в котрій взяло участь кілька тисячів людий. Войско було сконсиґноване, але держано его осторонь. Порядку стерегла горожаньска ґвардия. Демонстрация минула спокійно. — З другої знов сторони доносять з Лісбони, що прихильники Франка домагають ся енерґічно покликаня з заграниці бувшого диктатора і грозять провідникам републиканців тою самою долею, яка постигла короля Карльоса і его сина. Правительство зарядило далеко ідучі средства безпечности; в ночи сконсиґновано два полки. — Вчера по полудни новий кабінет представив ся перший раз в повнім своїм складі королеви Мануелеви. Король приймає депутациї, які напливають з ріжних сторін краю.

Справа Балтийского моря була якийсь час предметом просторої розправи в дневникарстві. Не розходило ся тут о те, щоби з него зробити море замкнене, але щоби на нім удержати status quo, з котрого бажала видобути ся Росия і укріпити Аляндскі острови, чого їй заборонює виразно париский договор з 1856 р. Ту справу обговорювали цісар Вільгельм з царем Николаем підчас стрічи в Свінемінде. Але тим бажав зараз покористувати ся цісар Вільгельм, щоби розпростерти справу на Північне море і тим способом розширити тісні побережа Німеччини. Ті змаганя Німеччини звертають ся очивидно против Данії, а особливо против Голяндиї, бо набуток Голяндиї був би для Німеччини дуже бажаний. Однако супротив сего виступила Анґлія, бо не може допустити до такого розширеня Німеччини, котрої могучість і так дуже стає небезпечною для Анґлії. Німеччина отже була приневолена признати status quo не лише що до Балтийского, але й що до Північного моря.

Новинки.

Львів, дня 18-го лютого 1908.

— Санкционовані закони. Є. В. Цісар санкционував закон ухвалений галицким соймом, а призволяючий Раді повітовій в Теребовли затягнути позичку в сумі 120.000 К. — Є. В. Цісар санкционував закон в справі доповненя реґуляциї Буга.

— Іменованя і перенесеня. П. Мінїстер справедливости іменував в департаменті рахунковім львівского висшого суду краевого радника рахункового, Альфреда Квятковича, старшим радником рахунковим. — П. Мінїстер справ внутрішних покликав радника Намістництва і управителя староства в Бережанах гр. Маврикія Дідушицкого до служби в Намістництві.

— Обезпечене приватних урядників. Як звістно, примусове обезпечене приватних урядників входить в жите з днем 1 січня 1909. З Відня доносять, що оповіщене виконавчих приписів до пенсийного закона і реґуляміну для краевих бюр має наступити безпроволочно. Довершено вже іменованя членів і президиї пенсийного заведеня. Предсїдателем, як звістно, іменований бувший мінїстер рільництва гр. Авершперґ. З ґрупи роботодавців іменований членом між иншими Самуїл Горовіц, президент львівскої палати торговельної, з ґрупи працюючих Станислав Баль, директор товариства взаїмної помочи приватних урядників у Львові. Заступниками членів з ґрупи роботодавців стали ґр. Каз. Шептицкий, а з ґрупи працюючих Генрих Шатковский, заступник директора тов. взаїмних обезпечень.

— Дрібні вісти. Канцелярия Товариства руских слуг і робітників у Львові містить ся при ул. Рускій ч. 3 в партері і отворена від 10—1 год. рано і від 4—7 пополудни. Также можна наймати робітників і рубачів, слуг і служниць. — В Болехові відбудуть ся в неділю дня 23 с. м. заходом філії руск. товариства педаґоґічного вечерниці в танцями в сали Касина. Хто не одержав запрошена, зволить віднести ся до секретаря філії М. Тисівского. — О. Іван Фіголь, адміністратор в Коломиї, одержав на віденьскім университеті степень доктора богословія. — Фальшиві банкноти 10-коронові появили ся у Львові. Один такий банкнот предложив поліциї торговельник овочів Гринько Баран, кажучи, що одержав его досьвіта від якогось елеґантно убраного пана, котрий купував у него овочі. — В Триєсті викрито онογди ватагу фальшівників банкнотів 20, 50 і 100-коронових. — Орест Розен чи Розенберґ, котрого, як ми то вже доносили, арештовано у Львові за мантийске банкротство в Арґентині, допустив ся великих обманьств на шкоду ювілерів в Мехіку і длятого буде насамперед виданий властям мехіканьским. — В Загребі арештовано бувшого хорватского посла і проводиря сербско-радикальної партиї Михаїла Цепака під закидом обманьства. — З 30 пп. втік рядовий Фелікс Сташкевич, з фаху різник. — На ул. Інвалідів коло моста зелізничого знайдено міску ліхтарню до освітлюваня нафтового, котру очевидно вкрав якийсь злодій і там еї покинув. — Перстінь (не ковток) вартости 1500 К, котрий згубила ґр. Цецилія Баденї'ова, знайшов якийсь Йосиф Среник і віддав їй. — В Шарльотенбурзі коло Берлина викрито фабрику фальшивих российских банкнотів по 50 і 500 рублів.

— Нещасливі пригоди. З Коломиї доносять: Капітан 24 пп., Ізидор Йованович вийшов минувшого четверга вечером разом з женою з дому, лишивши 3 вже спячих дітий під опікою служниці. Підчас їх неприсутности займило ся в комнаті, де діти спали, дерево, що сушило ся за печию, а заким служниця то спостерегла і огонь угасила, двоє дітий від диму удушило ся, а трете завізваний лікар з великим трудом привів до житя. Розпука родичів, котрі підчас своєї короткої неприсутности дома в так траґічний спосіб стратили 2 дітий, синка і донечку, не дасть ся описати. — Зарібниця Франкевичева на Замарстинові, виходячи з дому, замкнула свої діти в хаті. Діти знайшовши сїрнички, зачали ними бавити ся, а в наслідок того займила ся одежина на 3-лїтній Зосї. Коли матїр вернула, застала дитину майже живцем упечену.

долину а відтак спустив ся й сам, лишивши на столі знак чотирох на доказ, що ювелі дістали ся остаточно в руки їх правних властителів. Тонґа витягнув шнур знов на гору, замкнув вікно і вийшов тою самою дорогою, котрою прийшов.

Як нам дальше вело ся, то вже знаете. Я чув, як лодкарі розмавляли між собою о скорости Смайсової парової лодки „Аврора", то й задумав ужити того судна до нашої втечі. Старому Смайсови обіцяв я значну суму, скоро він завезе нас на певно до нашого корабля; але о тайні не довідав ся він нічого. Я розповідаю вам то все, мої панове, не для вашої розривки, — бо ви не заслугуете на мою вдяку — лиш на то, щоби цілий сьвіт знав, якого збитка нам майор Шольто зробив і що я не виноватий смерти его сина.

— Дуже дивний звіт — відозвав ся Шерльок Гольмс. — Отже ви принесли з собою своє власне ужиско? Того я не знав. — Але скажіть менї, як то стало ся, що Тонґа міг з лодки ще одну стрілку пустити до нас; я гадав, що він всї погубив.

— А вжеж що всї погубив крім одної, котра лишила ся була в его дулї.

— Ах, правда — сказав на то мій товариш — я о тім не подумав.

Тепер вже Ательні Джонсови не стало терпцю. — Я вволив вам волю, пане Гольмс — відозвав ся він, — але тепер вже найвисша пора, щоби ми нашого оповідача взяли під ключ. Дорожка ще чекає а на долині є два поліциянти. — Дякую вам сердечно за вашу поміч. Розуміє ся, що будете оба мусїли бути при протоколі. А поки що добра ніч.

— Добра ніч, мої панове, — сказав Джонатан Смоль.

— Ідіть лиш наперед, Смолю, щоби я міг вас мати на оці. — То були послідні слова осторожного Джонса, коли виходили з комнати.

Конець.

— Отже то есть конець нашої малої драми — відозвав ся я, коли ми посиділи якийсь час мовчки курячи циґара. — Побоюю ся, що то буде послідне доходжене, при котрім я мав нагоду студіювати вашу методу. Панна Морстан оказала менї ту честь, що приняла мене за свого будучого мужа.

Гольмс зітхнув жалістно.

— Я того побоював ся — сказав він — не можу вам дійстно ґратулювати.

Мене то трохи обидило. — Чи маете якусь причину бути з мене невдоволеним?

— Зовсїм нї, противно. Менї здає ся, що она дуже люба молода дама та й дала би ся знаменито ужити до такої роботи, як ось та, яку ми лише що виконали. Она має рішучо талант в сїм напрямі, бо чи була би так старанно переховала плян Аґра, як би не то? Але любов то річ повна зворушень, а все, що повне чувств, то противне спокійній здоровій розвазі, котру я передовсїм цїню. Я сам би нїколи не оженив ся з обави, що то пошкодить мому ясному осудови.

— Маю надію — сказав я, усьміхаючись — що моя здібність осуду пережие пробу. Але ви виглядаете дуже змучені Гольмсе!

— А так, бо вже настала реакция. Буду в слїдуючім тиждни знов такий охлялий як мийка.

— Дивна річ — сказав я — як у вас стан зміняє ся. По порі безпримірної дїяльности і витревалости настають напади, котрі би у иншого чоловіка треба **лінию** назвати.

— Зовсїм справедливо — відповів він на то — бо у мене бачите, есть материял на лїнивого непотріба а заразом і на рухливого здібного чоловіка. Менї пригадують ся нераз слова старого Ґетого:

Шкода, що з тебе природа одного лиш створила,
Бо був материял на честного та й на злодюгу.

Але вертаючи ще раз до норвудскої справи: Видите, що Смоль, як то я припускав, мав якогось союзника в домі. А то був не хто инший, як лиш Ляль Рао, той сторож; отже Джонс має дійстно ту неоспориму честь, що підчас своєї великої ловлї зовсїм сам один зловив одну рибу.

— Нагорода якось не рівно розділена — запримітив я. — Ви виконали в тім дїлї всю роботу. Я дістану любу жіночку, Джонс буде мати славу — а для вас що?

— Для мене? — сказав Шерльок Гольмс — для мене остає ся ще фляшинка з кокаїною. — І він витягнув по ню свою вузку білу руку.

— **Конкурс.** Руске Товариство педаґоґічне у Львові розписує конкурс на одну одноразову запомогу в квоті 120 К з „фондациї імени Романа Алексієвича“ для учителів і учительок та вдів і сиріт по учителях народних шкіл рускої народности. Першеньство до одержаня мають: а) зовсім убогі сироти по учителях народних шкіл, які взірцево ведуть ся і роблять дуже добрі поступи в науках; — б) зовсім убогі вдовиці по учителях народних шкіл, котрі свої діти до шкіл посилають; — в) убогі учителі народних шкіл, які також діти свої до шкіл посилають. Поданя належить надсилати до Руского Товариства педаґоґічного у Львові (Сикстуска ч. 47) найдальше до 1 цьвітня 1908 разом з алеґатами ad а) б) в).

— **З коломийскої рускої ґімназиї.** Клясифікация за I. півріє сего року представляєть ся ось так: Було учеників 760 і 20 приватистів. Клясифіковано 740 і 13 прив.; 20 публ. не клясифіковано іззa недуги, 7 прив. не явило ся. Відзначаючих було 36, перших 522, других 117, третих 65 (значить злих 24.50 проц.). Обичаї похвальні і добрі: 86·31 проц.; пильність: тревала і добра 74·34 проц. — проче випадає на злі ноти.

— **Ще про спадщину по Полуботку.** „Рідний Край“ доносить про з'їзд спадкоємців гетмана Полуботка: Щоб доїхати в Стародуб, треба пересідати на стациї Унеча і сидіти 11 годин, але сидіти тут було весело. Зібрало ся людий велика сила, всї говорили про міліони, про спадкоємців, то що. В Стародуб приїхало 573 душ, все такі люди, що вважають себе спадкоємцями Полуботка і сподівають ся добути якусь частку з 800 міліонів. Зібравшись в клюбі, спадкоємці одслужили панахиду по гетманови Полуботкови, а потім зачали говорити про спадщину Полуботка. Першим говорив Рубець, — він же й скликав сей з'їзд. Рубець розказав, що гетман Полуботок вложив у анґлійский банк велику суму гроший, але ті гроші одній людині не дадуть, треба вдати ся до царя з проханєм, прийняти на кошти казни (державної каси) клопіт про те, щоб взяти гроші з банку. За теж, що уряд буде клопотати ся, Рубець радить дати з того капіталу в казну стільки, скільки призначить сам цар. Кулябко-Корецкий доказував зібраню, що вдавати ся до царя не можна, бо нема ніяких певних документів, і порадив вдати ся до анґлійских юристів, щоб они взяли ся вести сю справу. Зібранє постановило вибрати комісию, а она має привести до якогось ладу постанови зібраня. Постанови були такі: Всї присутні повинні дати не менш 10 карб. кождий на подорож до Анґлії, всї присутні дають підписку, що коли окремі особи дістануть спадщину, то повинні дати 20 прц. на користь всїх тут присутних. В комісию вибрано ґрафа Капниста, Кулябко-Корецкого, Козачка, Бобкова і Балова; скарбником вибрано Лизогуба, — предсідателя полтавскої, ґуберскої земскої управи. Гр. Капнист та Козачок забажали поїхати в Анґлію на свій кошт. На з'їзді були тайні і дійстні штатскі (державні) радники, капітани армії та фльоти, чини поліциї, ґрафи, дворяни, купці, козаки й селяни. Богато було духовних, але найбільше селян. Приїздили на з'їзд люди не лиш з близьких країв, але й з Сибіри, Фінляндиї, Галичини і Польщі.

— **Крадежі.** На шкоду п. Маркуса Рогатина вкрадено з пивниці дому при ул. Сакраменток ч. 10 минувшої ночи 48 фляшок соку малинового і червоного вина загальної вартости 155 кор. — Поліция арештувала вчера Войтіха Верного, званого „Табакеркою“, і Михайла, Антона і Франца Ястржомбків, зарібників з Білки шляхотскої, котрі оногдашної ночи вкрали із шпихлїря княг. Єл. Сапігової значнійшу скількість збіжа вартости 300 кор. Арештовані признали ся, що продали вкрадене збіже шинкареви Елії Феклової за 91 корон. При ревізиї у них знайдено ще 29 кор. — За крадіж суми 600 кор. і кількох векслїв на шкоду Михайла Гуменецкого арештувала поліция в суботу служницю Марию Стецину. Підчас ревізиї переведеної в єї куфрі знайдено книжочку гал. Каси ощадности на 754 кор., 30 кор. готівкою і два банкноти по 1000 кр. Стецинівну відставлено поки що до арешту поліцийного.

— **Богатий жебрак.** Французкі ґазети розповідають слїдуючу історию, яка стала ся сими днями в Парижи: Коло двірця підземної зелїзниці при ул. Римскій стояв сими днями підчас великої студени якийсь жебрак, що своїм виглядом мусїв у кождого прохожого викликати милосердиє, хоч би він і як був твердого серця. Він мав на голові капелюх, крізь котрого дїри вітер свистав, черевики на ногах мав повязані шнурками, на его одїню була лата на латї а до того ще й его худощаве лице з позападаними очима та з червоним від студени носом було так сумне і від біди та нужди скривлене, що навіть найбіднїйші прохожі милосердили ся над тим дідом і дїлили ся з ним послїдним грошем. Лиш якийсь комісар поліциї, котрий случайно надійшов і побачив діда, не міг змилосердити ся над ним, бо щось собі пригадав а відтак і закликав стоячого недалеко поліцая та казав арештувати діда і мимо его опору та грізної постави цублики, котра станула в обороні, відвести его на найблизшу поліцийну стацию. — Чого хочете від мене? — верещав дід. — Я такий бідний та нещасливий як той Йов і рад, коли можу вечером положити ся де в моїх лахах. За що ви мене арештували? — Зревідуйте его! — приказав комісар своїм підвластним, не слухаючи жалів діда. Поліцаї кинули ся зараз на діда і зачали перешукувати его лахи. Та й що знайшли? — Цїлий маєток укритий в лахах: насамперед витягнули пятьсот франків золотом і банкнотами, відтак вісім тисячів франків цїнними паперами а на конець пятьдесять квітків — на хлїб для бідних. В виду того поліция замкнула бідного богача чи богатого жебрака до арешту за обманьство і за недозволене жебранє; але коли він відсидить своє, то буде певно знову на другім кінци міста жебрати, бо видко, що то добрий інтерес. На що трудити ся і працювати, коли з жебрацтва можна вигіднїйше жити. Але й жебрати штука, котрої треба вивучити ся.

† **Померли:** Ігнатий Пленер, бувший міністер і член палати панів, помер вчера по полудни у Відни в 98 році житя. — О. Александер Мудрик, сьвященик при архікатедр. церкві сьв. Юра у Львові, помер оногди по довгій а тяжкій недузі в 58 році житя. — Ярослав Мелитон Бучиньский, студент фільософії, син бл. п. адвоката Мелитона Бучиньского, помер дня 10 с. м. в домі своєї матери в Станиславові, в 22-ім році житя. — Матій Кушлик, управитель школи в Березові вижнім, печеніжиньского повіта, упокоїв ся дня 12 с. м. в 58 році житя а в 40 учительскої служби. — Лука Бодашевский, професор будівництва водного при львівскій політехніці. — В Чернівцях померла Герміна Білінкевичева, вдовиця по професорі семінариї учительскої.

Телеґрами.

Відень 18 лютого. В придворній парохіяльній церкві сьв. Августа відправлено нинї заупокійне богослуженє за душу бл. памяти Архікн. Альбрехта.

Барцельона 18 лютого. Вчера вечером вибухли тут дві бомби. Кілька осіб згинуло а кільканайцять єсть зранених.

Париж 18 лютого. Після депеші з Барцельони вибух двох бомб настав на улици Сан Рамон. Підчас першого вибуху була зранена якась жінка і мала дївчинка. Вибуг другої бомби убив якусь жінку.

Париж 18 лютого. З Мадриду доносять, що розширена за границею чутка о замаху на короля Альфонса єсть безосновна.

Париж 18 лютого. До „Eclair“ доносять з Танґера, що підчас вибуху кітла на кружляку „Декарт“ в Марокку згинуло 10 осіб а около 30 єсть ранених.

Атини 18 лютого. Атаки заграничних часописий в справі получення зелїзниці Пірей-Ляріса з турецкою зелїзницею уважають тут за несправедливі. Получене то творило би безпосередне получене на суши межи Грециєю а Туреччиною з одної сторони, а Грециєю а західною Европою з другої сторони. Сподївають ся, що проєкт той, котрий не нарушує нічиїх інтересів, Порта прийме.

Лїсбона 18 лютого. Король Мануель покликав до палати матїр того чоловіка, котрого через похибку убили поліцаї підчас замаху на короля Карльоса. Король обіцяв заопікувати ся єї долею.

Льондон 18 лютого. „Daily Graphic“ в статиї о зелїзници в Санджаку пише, що просто трудно зрозуміти заворушене, яке викликав австро-угорский проєкт зелїзниці. Справу тоту управильнено раз на завсїгди в берлиньскім договорі. Абсурдом єсть говорити, мов би будова тої зелїзниці була суперечною з умовою заключеною в 1897 р. в справі удержуваня status quo на Балканї межи Австриєю а Росиєю.

Константинополь 18 лютого. Вість, що цїлию вчерашної авдиєнциї амбасадорів російского і італїяньского у султана була справа зелїзниці в новобазарскім санджаку, єсть зовсім не правдива. Авдиєнция відносила ся до власних справ Росиї і Італії; справи зелїзниці зовсім не порушано.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).